

att försämra för tjänstemän

Tidigare har de maktavandades målsättning varit att ingen skulle behöva förlora på att vissa samhällsgrupper på olika sätt kom i åtnjutande av en större andel av välståndökningen än andra. Därom var alla de politiska partierna i princip överens.

Den målsättningen har regeringen nu övergivit. Den är för närvarande i full färd med att skotta upp en skyttegrav tvärs igenom hela samhället. På den ena sidan graven befinner sig de som skall få det bättre. På den andra de som skall få det sämre. Socialdemokraterna kommer under 1970-talet att sträva efter att sänka den privata standarden för stora inkomstagargrupper. Detta är en medveten ambition. Och denna ideologiska nyskapelse är långt mer betydelsefull och genomgripande än man på många håll har klart för sig.

Vilka grupper vill man då försämra levnadsstandard för? Det är bl a de statligt, kommunalt och enskilt anställda tjänstemännen, givetvis undantagandes de som är organiserade i det LO-anslutna och alltså regeringen närstående Statsanställdas förbund. Dess ordförande Gustaf Kolare, LO-ordföranden Arne Geijer, m fl talar numera i klartext: Under det här decenniet skall standarden sänkas för betydande tjänstemannakategorier!

Man imponeras djupt av storslagenheten och medmänskligheten i dessa fackliga och kanske framför allt politiska visioner. Men från dessa för ett ögonblick tillbaka till den obekväma verkligheten!

För det första: Hur mycket får de låg-

Makt och värde

avlönade av detta planerade pungslående av tjänstemännen?

De får knappast någonting alls. Kapas alla lönedelar över 50 000 kr om året skulle dessa pengar räcka till några tiotus per år åt de lägst avlönade. Mer blir det inte, och ännu mindre blir det naturligtvis om man även beaktar de negativa samhälls-ekonomiska följderna av en sådan åtgärd.

För det andra: Har man någon garanti för att en sänkt privat standard för stora tjänstemannagrupper skulle komma de lägst avlönade till godo?

Ingen alls.

För det tredje: Varför är man ute efter just tjänstemannagrupperna? Vältrar de sig i lyx och överflöd?

Det gör de – men bara i de makthavandes vulgärpropaganda.

Det är knappast obekant för hrr Geijer och Palme att en procents ökning av nationalprodukten per år betyder ett tillskott av ungefär 1 500 miljoner kr. Det är där pengarna till de sämst ställda finns att ta. Men att bereda dessa en standardhöjning tycks vara mindre viktigt för regeringen än att försämrade levnadsvillkoren för andra medborgare. Med denna metod vill regeringen skapa förståelse och gemenskap mellan olika yrkesgrupper, forma ett broderskap inkomsttagarna emellan. Man bort-

ser bara från att detta broderskap får ett Kainsmärke i pannan om regeringen slår ner den ene broderns välståndsutveckling.

Vi har sådana väldiga inkomstklyftor här i landet, brukar det heta i regeringsretoriken. Men man ljuger som en högtidstalare om man försöker få det därhän att skillnaderna skulle vara stora internationellt sett. Det är de inte. Att TCO, SACO och SR förklarat sig villiga att låta merparten av standardtillväxten gå till de lägst avlönade är därför ett gott betyg åt dessa organisationers – och medlemmars – solidaritetskänsla. Det tycker man att LO och regeringen borde uppskatta.

Men de framsträckta tjänstemannahänderna möts med knytnävar. Alla dåliga regeringar brukar förklara sin inkompetens med andra länders skurkaktighet. LO:s interna misslyckande med sin solidariska lönepolitik skylls nu på utomstående grupper och organisationer. Det är beklagligt, även om det lätt kan förklaras psykologiskt.

Makthavarna har nu sin lystna blick riktad mot tjänstemännen. Dessa bör dra sig tillbaka på sin kant. Ty den kärlek de har att vänta består, som Strindberg säger, enbart i att ta.

Matti Häggström